

שנינו במשנתנו: בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה וכו'.

בעא מיניה עולא בר רב מרבא: פרשת ראש חודש, כיצד קורין אותה בארבעה קוראין?

דמתחילין הקריאה בפרשת התמיד: "צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי וגו'". אם כן, הך פרשתא דהויין תמניא פסוקי, היכי נעביד בקריאתה?

אי תימא דניקרי תרי מן הקוראין תלתא תלתא פסוקין, אם כן, הא פשו להו תרי פסוקין בפרשה, ואין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקין [כדמפרש טעמא לקמן]!

אלא, ניקרי תרי גברי ארבעה ארבעה פסוקין.

ואכתי, היאך נעביד בפרשה בתרייתא, הא פשו להו שבעה פסוקי! ד"וביום השבת" — הויין תרי פסוקי, ו"ובראשי חדשיכם" — הויין חמשה. והיכי נעביד בהך פרשתא?

אי ניקרי חד גברא תרי פסוקי מהא ד"וביום השבת", וחד פסוקא מהנך פסוקי ד"ובראשי חדשיכם", הא אין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים [כדלקמן]!?

ואי תימא דליקרי תרי פסוקי מהא ד"וביום השבת", ותלתא מהך ד"ובראשי חדשיכם", אם כן, הא פשו להו תרי פסוקי בפרשה, ואין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקין!

אמר לו: זו — לא שמעתי. אבל כיוצא בה — שמעתי.

דתנן גבי מעמדות [שכנגד כל משמר מכ"ד משמרות שהיה עולה לירושלים להקריב

קרבנות, היו כ"ד מעמדות בערי ישראל. ובזמן שהמשמר היה מקריב הקרבן, היו מתפללין על קרבן אחיהן שיתקבל ברצון, ומתענין וקוראין בתורה. כמבואר במס' תענית כ"ו ע"א. עיי"ש]:

ביום הראשון — קורין "בראשית", ו"ויהי רקיע".

ותני עלה: "בראשית" — בשנים, בשני קוראין. "יהי רקיע" — באחד.

והוינן בה: בשלמא "יהי רקיע", אפשר למקרי באחד, דתלתא פסוקי הוו.

אלא פסוקי "בראשית", היאך אפשר לקראן בשנים, הא חמשה פסוקי הוו, ותניא: הקורא בתורה — לא יפחות משלשה פסוקים.

אם כן, היאך נעביד?

ואיתמר עלה: רב אמר — דולג. דהיינו, שהראשון קורא שלשה פסוקים, והשני חוזר וקורא את הפסוק השלישי שקרא אותו שלפניו.

ושמואל אמר: הראשון קורא חצי הפסוק השלישי ופוסק, והשני קורא את חציו השני של הפסוק.

והוינן בה: רב אמר דולג, מאי טעמא לא אמר כשמואל, דפוסק?

ומבארין: משום דקסבר דכל פסוקא דלא פסקיה משה — אנן לא פסקינן ליה.

ותמהינן: ושמואל אמר דפסקינן ליה?!

והא אמר רבי הנניא קרא²⁹: צער גדול היה

כב-א

29. שהיה בעל מקרא, ויודעה בגירסא, ובקי בטעמיה [רש"י תענית כ"ז ע"ב, ד"ה רבי